

шлях від ситуативних запитань до високої істини, яку обстоював кожний із тих, хто воював і вмирав на фронті або страждав у тилу. Очевидно, тому поет завершив твір варіантом психологічного повтору: у ньому більше людського серця.

Поема «Похорон друга» засвідчувала високий талант П. Тичини, який у цьому творі досяг рівня творчості молодих літ і був готовий продовжити перерва-

ну естетичну комунікацію, зробив у цьому напрямку важливі кроки. Але усе не так просто. З одного боку, поет зробив помітні кроки назустріч своєму таланту, що не може не тішити, з іншого – картини сновидіння ліричного героя й прикінцеві ідеологеми обтяжують художній світ поеми. Вона закінчилася раніше, ніж автор поставив останню крапку. Ідеологічні обставини виявилися сильнішими за талант.

Література

1. Губар О. Павло Тичина: семінарії / О. Губар, Л. Чернець. – К.: Вища шк., 1984. – 262 с.

2. Козицький П. Перемога над смертю / П. Козицький // Про Павла Тичину: статті, нариси, спогади. – К.: Рад. письм., 1976. – С. 51–56.

3. Стус В. Феномен доби (Сходження на Голгофу слави) / В. Стус. – К.: Тов-во «Знання» України; Вид-поліграф. центр «Знання», 1993. – 96 с.

4. Тичина П. Із щоденникових записів / П. Тичина. – К.: Рад. письм., 1981. – 430 с.

5. Тичина П. Твори: в 2 т. / П. Тичина. – К.: Дніпро, 1976. – Т. 2. – 423 с.

6. Хархун В. Поема Павла Тичини «Похорон друга» крізь призму тоталітарної естетики / В. Хархун // Дивослово. – 2009. – № 6. – С. 49–52.

7. Шаховський С. Павло Тичина. Життєпис поета і громадянина / С. Шаховський. – К.: Дніпро, 1968. – 219 с.

Поетична сторінка

Тетяна ЧУМАК народилася в селі Рожнівці Ічнянського району. Писати почала рано, друкувалася в пресі ще школяркою. Після закінчення Ніжинського педагогічного інституту пішла дорогою батьків – стала вчителем. Працювала у школах Срібнянського та Ічнянського районів. З вересня 2013 року викладає в Національному університеті біоресурсів і природокористування України. Відмінник освіти України, учитель-методист, кандидат педагогічних наук, лауреат премії Міжнародного освітнього фонду ім. Ярослава Мудрого.

Є в кожній миті вічності зерно...

Є в кожній миті вічності зерно,
Що проростає то палким бажанням,
То радістю, то болем, то стражданням,
То птахом долі стукає в вікно.

Як б'ється серце у натхнення мить!
Та зло підступне чи людська байдужість
Вбиває миттю пагінець той пружний,
Лиш згусток болю на щоці бринить.

Не допусти, щоб зникло джерело!
Не дай душі закамяніти німо.
Пильнуй, щоб дні не пролітали мимо,
Щоб зерня буйним сходом проросло.

Сплять під гаєм вітри на світанні,
Сивий дуб додивляється сні.
В білих плесах тонкого туману
Потонули струнки ясени.

А на сході яснішає просинь,
Розгорається в пасмах вітрів.
Раптом сонечко блиснуло в росах
Міриадами іскор-вогнів.

Задзвеніло струною над гаєм,
Розбудило троянду в саду...
Змалювала б – так фарби немає,
Склала б пісню – так слів не знайду.

Засумувала хата за лелекою,
Захвилювались айстри за вікном.
За обрієм стихає сизий клекіт.
Збирає яблука в саду старенький гном.

Змішались фарби в осені палітрі:
Багряне, пурпурове, золоте...
А павутинка бабиного літа
Вигадливу мелодію плете.

І намагається на вітах записати,
Але вони не слухають, шумлять.
На їхніх арфах вітер вчиться грати,
Давай його не будем зупинять.

Я лиш росинка на твоїй долоні,
Пелюстка у вишневому полоні,
Тонкий промінчик місячного світла,
Калини гілка, що в грозу розквітла.

Я – порух серця у твоїй тривозі,
Я подорожник на твоїй дорозі,
Згублюся на заросених стежках,
На тім шляху, що чебрецем пропах.

Я – іскра з полум'я великої любові,
Що відродила землю в ріднім слові.
До твого болю припаду чайно,
Моя бентежна доле – Україно.

